

- i filialer i en anden medlemsstat, ikke må overstige den maksimale størrelse og rækkevidde af den dækning, som ydes af den tilsvarende ordning i værtslandet; på et tidligt tidspunkt bør der på grundlag af den indhøstede erfaring og udviklingen i finanssektoren foretages en nærmere vurdering af eventuelle markedsforstyrrelser;
- 17) finder en medlemsstat, at visse kategorier af investeringer eller investorer, der står opført på en udtømmende liste, ikke har brug for særlig beskyttelse, skal den kunne udelukke dem fra at være dækket af investorgarantiordninger;
 - 18) i en række medlemsstater anvendes investorgarantiordninger, som administreres af brancheorganisationer; i andre medlemsstater findes ordninger, som er indført og reguleret ved lov; ordningernes forskellige status er kun et problem, når det gælder obligatorisk medlemskab og eksklusion; der bør derfor fastsættes bestemmelser, som begrænser ordningernes beføjelser på dette område;
 - 19) investorerne skal have garantibeløbet udbetalt uden unødigt forsinkelse, så snart deres kravs gyldighed er fastslået; garantiordningen skal kunne fastsætte en rimelig frist for fremsættelse af krav; at en sådan frist er udløbet, skal dog ikke kunne gøres gældende over for en investor, som med gyldig grund har været forhindret i at fremsætte sit krav rettidigt;
 - 20) at investorerne er informeret om garantibestemmelserne er et væsentligt element i deres beskyttelse; i henhold til artikel 12 i direktiv 93/22/EØF skulle et investeringselskab, inden det optog forretningsforbindelse med investorer, underrette disse om en eventuel garantiordning, og der bør derfor i nærværende direktiv fastsættes regler for, hvordan sådanne potentielle investorer informeres om den garantiordning, der dækker deres investeringsvirksomhed;
 - 21) ubegrænset anvendelse i reklameøjemed af henvisninger til en garantiordnings størrelse og rækkevidde vil dog kunne påvirke det finansielle systems stabilitet eller investorernes tillid; medlemsstaterne bør derfor fastsætte regler, der begrænser anvendelsen af sådanne henvisninger;
 - 22) ifølge dette direktiv skal alle investerings-
- selskaber i princippet tilsluttes en investorgarantiordning; de direktiver, der gælder for adgang for investeringsselskaber med hjemsted i et tredjeland, herunder især direktiv 93/22/EØF, giver medlemsstaterne mulighed for at bestemme, om og i givet fald på hvilke betingelser filialer af sådanne investeringsselskaber skal have adgang til at udøve virksomhed på deres område; sådanne filialer af ikke omfattet af den frie udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 59, stk. 2, og heller ikke af retten til frit at etablere sig i andre medlemsstater end den, hvor de er etableret; en medlemsstat, der åbner adgang for sådanne filialer, skal følgelig bestemme, hvorledes dette direktivs principper skal finde anvendelse på de pågældende filialer, idet anvendelsen skal være i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 93/22/EØF og med behovet for at beskytte investorerne og bevare det finansielle systems integritet; det er af afgørende betydning, at investorer, der henvender sig til sådanne filialer, får fuldt kendskab til de garantiordninger, der gælder for dem;
- 23) det er ikke som led i dette direktiv absolut nødvendigt at harmonisere metoderne til finansiering af investorgarantiordningerne, dels fordi udgifterne til finansiering af sådanne ordninger i princippet skal afholdes af investeringsselskaberne selv, dels fordi ordningernes finansielle kapacitet skal stå i forhold til garantiforpligtelserne; dette må dog ikke bringe stabiliteten i den berørte medlemsstats finansielle system i fare;
 - 24) dette direktiv kan ikke forpligte medlemsstaterne eller disses kompetente myndigheder i forhold til investorerne, såfremt de har sørget for at indføre eller officielt at anerkende en eller flere ordninger, der yder investorerne garanti eller beskyttelse på de i dette direktiv fastsatte betingelser;
 - 25) endelig er en vis minimumsharmonisering af investorgarantiordningerne nødvendig, for at det indre marked kan gennemføres fuldt ud for investeringsselskaber, idet det herved bliver muligt at skabe et mere tillidsfuldt forhold mellem investorerne og investeringsselskaberne, især når der er tale om selskaber fra andre medlemsstater, og at undgå de vanskeligheder, som kan opstå, når et værtsland anvender nationale inve-